

PETŐCZ ANDRÁS

Amit nem tudok

*utoljára alakult, ahogy alakult, pontosan úgy,
nem éppen úgy, ahogy kellett volna, azt hiszem,
minden olyan volt, mintha, aztán mégsem olyan,
és én nem tudtam mondani semmit neked*

*telefon szólt, hajnali fél háromkor, aludtam épp,
így tudtam meg, hogy vége, hogy többet nem,
mondták, ez új korszak életemben, igazi férfi,
akinek nincsen már apja, aki fölötte, mindig*

*alakulnak a dolgok, ahogy alakulnak, éppen úgy,
nem mondok semmi különöset ezzel, semmi újat,
megyünk előre az időben, vagy egy helyben állunk,
történik, ami történik, velünk meg nélkülünk*

*meglátogattalak tegnap is, márványlap csupán,
vittem valami zöldet, meg tétova mondatokat,
úgysem tudom elmondani, mennyire köszönöm,
és mennyire sajnálom is, hogy nem még időben*

*ameddig voltál, nem lehetett elmesélni neked,
nem lehetett elmesélni, mert nem úgy alakult,
inkább az elhallgatás volt, a távolság közöttünk,
nem voltam képes, téged, úgy igazán megölelni*

*létezik olyan micva, hogy búcsúzz el apádtól?,
mielőtt márványlappá lesz, szorítsd magadhoz?,
létezik elmúlás-parancsolat?, ami megvéd?,
vagy minden úgy van, ahogy lennie kell*

*bennem vagy mindig, márványlapfelirat,
örökké bennem leszel, ahogy telik az idő,
60-ra fordulok, most értem meg csupán azt,
amit nem tudok még most sem kimondani*

Utazás – mozdulatlan

*visszanézel e hűlő vetésre, mondd, és elindulsz,
gondolatban, valamiféle part felé, mintha tengeren,
miként ha tengereken utaznál, óceánjáró hajó
ringatózik alattad, nem éppen részeg*

*az egyik szobából a másikba, miközben kávé,
minden mozdulatlan, nem változik semmi, soba,
nézed a végtelen tájat magad körül, kastélyod
a magasban, a magasból idegen szirtekre tekint*

*jó így – csak álmodni rossz, ha sűrű emlékeid
zavaros vízként múltat mutatnak, mintha jövőt,
és magadhoz térve hirtelen nem is tudod,
mi is a teendő éppen, ha van egyáltalán*

*hűlő vetésre gondolsz vissza, évek, évtizedek,
összegezni kellene mindent, levelek, papírfecnik
között matatsz, aztán mégsem, távoli világokat
figyelsz, hogyan is tűnnek fel, hullanak alá*

*világítótorony, ezt mondogatod magadban, pedig
pontosan tudod ezt is, semmi ilyesmi nem létezik,
legfeljebb szavak, mondatok, alanyok, állítmányok,
mindenütt hullámzó szóbeszéddek, ha vannak*

*a termést, ha ugyan, betakarítani úgysem tudod,
hiába hiszed, hogy óceánjáró ringatózik alattad,
amit magasságnak gondolsz, onnan pocsolyára látsz,
amelyre álmodhatsz, legfeljebb, papírhajót*

*kastélyodban ülsz, egymagadban, várakozol,
reméled, jönnek még olyan utazók, akik veled,
és magad is, újra, kávéscsészével kezében,
mozdulatlan, csak az idő dolgozik, egyre*